

hele Anlægget beregnet til 2,024,000 Kr., hvoraf Halvdelen skulde tilskydes af Beboerne og de kommunale Autoriteter, saa at altsaa kun den anden Halvdel, nemlig 1,012,000 Kr., skulde skaffes tilveie ved Laan. Men enten er den Opfattelse urigtig, at Jernbanen vil gaa gennem en rig og frugtbar Egn, hvorved den meget let og snart vil kunne betale sig, og hvorved der altsaa ikke er nogen stor Risiko for Prioritets haverne, eller ogsaa er den Sum, som der er foreslaaet til at skaffe denne ene Million tilveie, nemlig 400,000 Kr., en altsaa enorm høi Betaling herfor, til at Udvalget kunde anbefale et Jernbaneanlæg, som fordrer en saadan Sum til Tilveiebringelsen af de nødvendige Penge. Det vilde være i højeste Grad forunderligt, om man til Forrentning og til Anskaffelsen af en Kapital skulde bruge 40 pCt. af denne, og Udvalget har netop derfor bedet den høitærede Indenrigsminister om at have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa denne Sag. Disse private Baneanlæg have jo deres alvorlige Betydning netop i den Henseende, at de skulde anlægges efter funde og fornuftige Grundsætninger og ikke — hvad man jo har Erfaring for fra Udlandet — gives i Hænderne paa Tøbbere. Det er denne Fare, som vi ville være underkastede, hvis vi rundt ud tillade, at der anvendes et saa stort Beløb til at skaffe en saadan Kapital tilstede for, thi derved vil der let komme en Handel tilstede om saadanne Baner, hvorved der vil komme noget Usundt ind i vore private Baneanlæg. Tanken er jo at understøtte saadanne Baneanlæg, naar Befolkningen virkelig viser Interesse derfor, og vore Pengeforhold i Danmark ere jo i Virkeligheden saaledes, at man ikke kan antage, at det vil være nødvendigt at ofre en saa betydelig Sum paa at skaffe dette Beløb tilveie. Da Banen skal anlægges i Løbet af to Aar, kan man vel til Forrentningen af en Kapital af 1 Million Kroner i et Aar ikke regne mere end 50,000 Kroner. Det er altsaa paatænkt at skaffe en Kapital af 350,000 Kroner tilveie, men det maa unegtelig anses for en altsaa høi Betaling, og Udvalget har derfor, som sagt, den Overbevisning, at den høitærede Indenrigsminister vil sørge for, at der under ingen Omstændigheder kommer til at staa et større Beløb foran det Beløb, som Staten tilskylder, end hvad der er høist nødvendigt. Det er dette, som Udvalget har at erindre imod den paatænkte Bane fra Skive til Slingør. — Med Hensyn til Banen fra Aarhus til Nyom har der gjort sig forskellige Anskueller gjældende i denne Egn om, hvorvidt denne Bane skulde udmunde ved Nyom eller ved Bindstrup eller paa et andet Punkt. Overingenieuren har paatænkt, at den skulde udmunde ved Bindstrup, medens Ministeren i sit Lovforslag har bestemt Nyom som Udmundingspunktet i Randers—Grenaabanen. Udvalget har fundet, at det var heldigere, om der gaves Ministeren Seilighed til muligvis at tage en for-

andret Bestemmelse om et af disse to Punkter, og har derfor foreslaaet, at man istedetfor blot „Nyom“ sætter „Nyomgaard eller Bindstrup“. Naar „Nyom“ foreslaas forandret til „Nyomgaard“, da er dette slet, fordi Udvalget er blevet oplyst om, at der ikke eksisterer noget Punkt, der hedder Nyom, men derimod et Sted, der hedder Nyomgaard. Forslaget maa saaledes mere betragtes som en Redaktionsændring. — Svad angaar de andre Forslag under Nr. 4, 5 og 6, da ere de ligefrem Redaktionsændringer paa Grund af, at den i Lovudkastet først nævnte Bane fra Struer til Hjstved udgaar. — Man har anset det for rigtigt at fastsætte Banernes Længde saaledes, at Staten har en bestemt Regel for, hvor stort et Beløb der skal tilskydes, uanset, at der ved senere Forhandlinger eller, forsaavidt Anlægget skulde gaa over i private Hænder, maatte ønskes en eller anden mindre væsentlig Forlængelse, saaledes at Staten ikke er forpligtet til at yde Tilskud til en større Længde af den ene Bane end $4\frac{1}{2}$ Mil og af den anden Bane end $4\frac{3}{4}$ Mil. — Ligeledes har Udvalget i Overensstemmelse med, hvad der er slet ved tidligere Lovforslag, fundet det rigtigt at sætte en Grænse for det Tidrum, indenfor hvilket Koncessionen kan gives, ligesom ogsaa for Anlægget af Banen, idet man har Erfaring for, at naar dette ikke sker, er Baneanlæggenes Paabegyndelse undertiden trukken ud i en længere Aarrække, og derved er den Befolkning, som har næret Haab om inden en kortere Tid at faae en Jernbane, i høi Grad bleven stuet. — Endelig har Udvalget fundet det rigtigt, at der sættes en Grænse for Expropriationsudgifterne. Ved at overlade saadanne Baneanlæg til Private og give dem carte blanche, give dem fuldstændig Ret til at faae deres Expropriationsudgifter betalte af Staten, i hvor høie de end ere, kan der let komme nogle Misligheder tilstede. Det kan undertiden være, at Banerne maasse kunde anlægges noget lettere og med mindre Expropriationsudgifter, men maasse med større Udgifter for de vedkommende Aktiehavere eller de vedkommende Baneanlæggere, saa at de foretrække at gaa en anden Vej, for at de private Aktiehavere kunne blive skaarerede for disse større Udgifter, selv om Expropriationsudgifterne kunne blive en hel Del større, end de vilde være blevne ved at følge den Vej, som ellers vilde være bleven fulgt. Derfor har Udvalget fundet det nødvendigt at sætte en Grænse for de Udgifter, som Expropriationen maatte medføre. Der er, som det vil ses af Udvalgets Betænkning, taget Hensyn til den Betaling, som der saavel i Aalborg og Hjørring Amt er som ved Baneanlægget Skanderborg—Silkeborg er givet i Expropriationsudgifter pr. Banemil, og man nærer den Overbevisning, at disse Udgifter ogsaa her kunne dækkes af det Beløb af 50,000 Kr. pr. Banemil, som er fastsat. Man er i den Henseende særlig heldig fult med Hensyn til Banen